

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДНУ «ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ»
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**Всеукраїнська науково-практична конференція
магістрантів і молодих дослідників**

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВЕТЕРИНАРНОЇ
МЕДИЦИНИ**

«НАУКОВІ ПОШУКИ МОЛОДІ У ХХІ СТОЛІТТІ»

16 листопада 2023 року

**Біла Церква
2023**

УДК 636.09:378-053.6:001(063)

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Шуст О.А., д-р екон. наук, професор.

Варченко О.М., д-р екон. наук.

Димань Т.М., д-р с.-г. наук.

Зубченко В.В., канд. екон. наук.

Власенко С.А., д-р вет. наук.

Шаганенко Р.В., канд. вет. наук.

Качан Л.М., канд. с.-г. наук.

Ластовська І.О., канд. с.-г. наук.

Олешко О.Г., канд. с.-г. наук.

Наукові пошуки молоді у XXI столітті. Актуальні проблеми ветеринарної медицини: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції магістрантів і молодих дослідників (Біла Церква, 16 листопада 2023 р.). – Біла Церква: БНАУ, 2023. – 160 с.

Збірник підготовлено за авторською редакцією доповідей учасників конференції без літературного редагування. Відповідальність за зміст поданих матеріалів та точність наведених даних несуть автори.

ран наноситься людьми навмисно. Кусані рани найчастіше виникають унаслідок агресивної поведінки тварин і з'ясування етологічних відносин між ними. Ушиблені рани зазвичай є результатом автомобільної травми.

Висновок. За результатами клінічних та ретроспективних досліджень у структурі випадкових ран у собак перше місце займають різані рани -28,9%, далі кусані – 23,7% та ушиблені – 20,6%.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Тобіас К.М. Лікування ран на практиці: розгляд клінічних випадків/ К.М. Тобас// Ветеринарна практика. – 2018. – №2. – с. 14–19.
2. Пустовіт Р.В. Моніторинг хірургічної патології серед дрібних домашніх тварин ДЛІВМ у Київському районі м. Одеса за 2003–2005 рр./Р.В. Пустовіт, Ю.М. Данилейко, М.В. Рубленко//Вісник Білоцерків. держ. аграр. ун-ту. – Біла Церква. – 2006. – Вип. 36. – с. 132–138.
3. Windahl U. The distribution of pathogens and their antimicrobial susceptibility patterns among canine surgical wound infection to different risk factors/U. Windahl, B. Bengtsson, Al.-Kr. Nyman, B. Holst//Acta veter. Scandinavica.– 2015.– Vol. 57.– P. 11-17

УДК:636.7/.8.09:616.28-002:615.2

ШТАНГЕЙ А.О., магістрантка

Науковий керівник – **ШЕВЧЕНКО С.М.**, д-р філософії

Білоцерківський національний аграрний університет

e-mail: annashtanhei@gmail.com

ЛІКУВАЛЬНА ЕФЕКТИВНІСТЬ МІСЦЕВИХ ЗАСОБІВ ЗА ОТИТІВ У ДРІБНИХ ДОМАШНІХ ТВАРИН

Зовнішній отит – поширене захворювання у тварин. Проводили диференційну діагностику та визначали ефективність лікування місцевих засобів за отитів різної етіології.

Ключові слова:отит, собаки, отодектоз, діагностика, цитологічне дослідження.

Зовнішній отит – це запальний процес, який зосереджується у ділянці зовнішнього слухового проходу та супроводжується збільшенням виділення церуму. При цьому виникає підвищення вологості та рН, що у свою чергу сприяє до приєднання вторинної інфекції [1]. Клінічні випадки, пов'язані з захворюванням досить поширені у ветеринарній практиці. За даними зарубіжних джерел зовнішній отит знаходиться на третьому місці за поширеністю у собак з хворобами шкіри і його реєстрували у 22% пацієнтів [2]. На шкірі тварин в нормі присутні мікроорганізми коменсали, які за певних обставин можуть розмножуватися та спричиняти розвиток запальних процесів [3].

Мета роботи –провести диференційну діагностику отитів у собак та встановити ефективність лікування місцевих засобів.

Дослідження проводили на базі приватної ветеринарної клініки "Айболіт" у м. Умань. У собак, які надходили у клініку із симптомами: одно- чи двобічний біль при пальпації, місцева гіперемія, набряк, свербіж, виділення з вух,проводили відбір матеріалу для встановлення остаточного діагнозу. Виготовляли два препарати. Для першого матеріал відібраний з вушних раковин собак наносили на чисте предметне скельце, шляхом прокручування ватної палички. Проводили фарбування відібраних зразків Diff-Quik та цитологічне дослідження.

Інший препарат готували для ідентифікації паразитарних захворювань. Для цього на різних кінцях предметного скельця до відібраного вмісту з кожного вуха і розміщеного додавали по краплі імерсійної олії та накривали покривним склом. Проводили мікроскопію.

За результатами досліджень сформували 3 групи по (n=5). Перша група – собаки з бактеріальним отитом, друга – грибковий, третя – паразитарний (рис. 1).

У відповідності до встановленого і підтвердженого цитологічним і мікроскопічним дослідженням діагнозу було встановлено, що за бактеріального отиту частіше відмічали набряк, свербіж, неприємний запах, ексудацію, почервоніння одно чи двобічне. Для лікування бактеріального отиту використовували краплі Отофлоркс1-2 рази на день до звука

хлюпання.

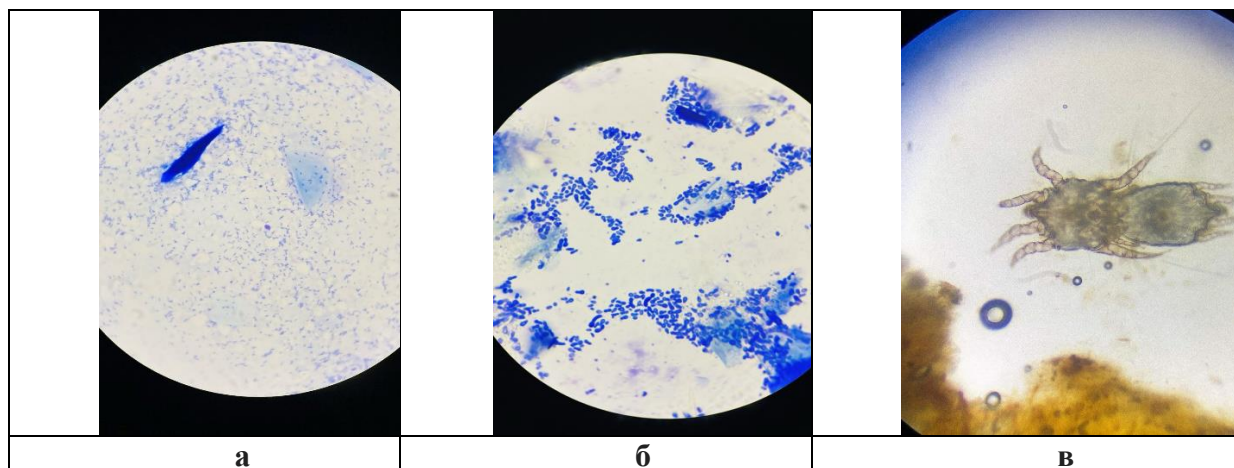

Рис. 1. Результати цитологічного та мікроскопічного дослідження ексудату з вушних раковин собак до лікування: а – бактеріальний отит, б – грибковий, в – паразитарний.

У поєднанні з масажем протягом 10-14 днів. Попередньо почистити вуха. Клавасептинпо 12,5 мг/кг 2 рази на день 10 днів. Апоквель по 0,5мг/кг 1 раз на день 7 днів, далі по 0,25 мг/кг ще 7 днів(діє відразу, але повністю знімає свербіж приблизно через 4 годин).

При отитах, викликаних грибом *Malasseziapachidermatis* відмічали набряк, біль при пальпації, почервоніння, місцеву гіпертермію, запах неприємний, виділення ексудату. Частіше односторонній отит. За лікування проводили ретельну очистку вух, призначали вушні краплі Отофлоркс 1-2 рази на день до звуку хлюпання 5-7 днів.

За паразитарного реєстрували сильний свербіж вуха та привушних ділянок. Крім цього присутній отопадальний рефлекс, значне накопичення церуму та продуктів життєдіяльності вушних кліщів, які мають зазвичай темнокоричневе забарвлення. Частіше двобічний отит. Для лікування призначали Сімпаріку 1 раз на 28 днів трічі.

Повторне дослідження проводили через 7 днів з рекомендацією не проводити очистку вух протягом 24 год перед дослідженням.

Було встановлено (рис. 2), що на 7 добу за бактеріального та паразитарного отиту збудників не виявлено, а за грибкового – зменшена кількість *Malasseziapachidermatis*.

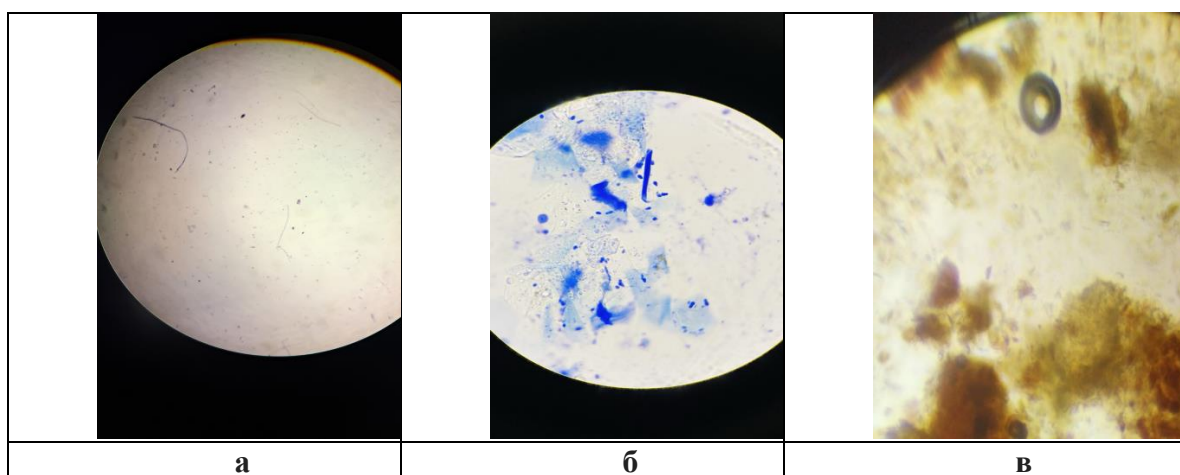

Рис. 2. Результати цитологічного та мікроскопічного дослідження ексудату з вушних раковин собак після лікування: а – бактеріальний отит, б – грибковий, в – паразитарний.

Висновок: Важливо проводити диференційну діагностику за отитів. За отиту, викликаного *Malasseziapachidermatis* час одужання пацієнтів подовжується.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Bajwa J. Canine otitis externa - Treatment and complications. Can Vet J. 2019. P. 97–99.

2. A randomized placebo-controlled trial of the efficacy and safety of a terbinafine, florfenicol and betamethasone topical ear formulation in dogs for the treatment of bacterial and/or fungal otitis externa / S. L. Forster et al. BMC Veterinary Research. 2018. Vol. 14, no. 1. URL: <https://doi.org/10.1186/s12917-018-1589-7>

3. Methicillin-resistant Staphylococcus schleiferi subspecies coagulans isolated from dogs with otitis externa and pyoderma in Peru / J. n et al. Open Veterinary Journal. 2021. Vol. 11, no. 3. P. 364. URL: <https://doi.org/10.5455/ovj.2021.v11.i3.5>

УДК 619:617. 483-089.5:636.4.

МАКАРЕВИЧ В.К., магістрантка

РУБЛЕНКО С.В., д-р вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПОШИРЕННЯ ПАТОЛОГІЇ ЛІКТЬОВОГО СУГЛОБУ У СОБАК

У статті наведено результати досліджень щодо поширення патології ліктьового суглобу у собак. Встановлено групу ризику розвитку дисплазії ліктьового суглоба до якої входять собаки порід – німецька вівчарка, кане корсо і лабрадор.

Ключові слова: собаки, поширення патології суглобів, дисплазії суглобів, ліктьовий суглоб, остеоартрит.

Ортопедичні патології дрібних свійських тварин широко поширені серед усіх хірургічних захворювань. Особливе місце серед них займають артропатії, обумовлені диспластичними процесами сполучної тканини, які зазвичай призводять до деструктивних змін у суглобах. [1].

Дисплазія ліктьового суглоба має ряд патологічних станів (фрагментація ліктьового відростка, розшаровуючий остеоартрит, фрагментація вінцевого відростку, дисконгруентність суглобових поверхонь), які мають різний прояв та спричиняють вторинний остеоартроз з реактивним запаленням оболонки суглоба. Кожна з цих аномалій може зустрічатися самостійно або у сукупності з іншими. В більшості випадків ураження суглобів симетричні [2–3].

Водночас, чіткого уявлення щодо поширеності даної патології, частоти прояву тієї чи іншої форми ураження ліктьових суглобів у собак різних порід, немає.

Проблеми щодо диференційної діагностики, лікування та профілактики дисплазій ліктьового суглобу зумовлені недостатнім вивченням їх поширеності, причинами виникнення, розумінням патогенезу. [4].

У зв'язку з цим, актуального значення набувають систематизація та комплексне дослідження патології, що складають групу дисплазій ліктьових суглобів кінцівок у собак. Це дасть змогу комплексного підходу щодо удосконалення методів лікування.

Метою роботи, було вивчення поширення патології ліктьового суглобу у собак в умовах мегаполісу.

Робота виконана на собаках різного віку та порід із патологією опорно-рухового апарату (n=52). За клінічного огляду собак, враховували стан вгодованості і статуру тіла тварини, масу, вік, генетичну та породну схильність.

Встановлювали ступінь кульгавості, який оцінювали протягом руху собак (при необхідності, під час бігу) по прямій лінії, по колу, угору та донизу у деяких тварин були виявленні послаблення функції кінцівок внаслідок атаксії.

За клінічного огляду збоку відмічали відхилення від нормального функціонування кінцівок, а саме неоднакова довжина кроків собаки, порушення супінації хворої кінцівки. Спостереження за рухами собаки спереду, показали порушення абдукції та аддукції грудних кінцівок, обережність рухів та своєрідна вихляста хода, неправильна постава кінцівок в стані спокою. При вставанні на ноги – відмічали болючість та важкість виконання цих рухів твариною. Пальпація в ділянках ліктьових суглобів викликала біль, стан шкіри та клітковини навколо суглобів у нормі, кісткові розрощення не спостерігались. При пальпації кісток, остеофітів, деформацій, потовщень не було виявлено.

При дослідженні за допомогою пасивних рухів в деяких випадках була відмічена нестабільність амплітуди рухів суглобу.